Spala ještě, ale cítila, jak ze spánku stoupá, zrovna jako balonek. Jako by byla zlatá rybička v kulatém akváriu spánku, která stoupá vlahou vodou spánku k povrchu. A pak bude vzhůru.

A tak byla vzhůru, ale neotevřela hned oči. Radši ležela úplně nehybně v teplé posteli a bylo to, jako by v sobě měla další balonek a ten se zvětšoval a zvětšoval a stoupal čím dál výš. Brzy ho bude mít v puse a pak z ní vyklouzne a vyletí rovnou ke stropu. Balonek v ní rostl a rostl, až ji brnělo celé tělo i ruce a nohy, jako by právě snědla mentolku. Co to může být? přemítala s očima pevně zavřenýma a snažila se vzpomenout si na včerejšek.

„Máš narozeniny," pronesl někdo nablízku. Hned oči otevřela. U postele stál cizí kluk s ošklivým hubeným obličejem a vlasy tak zrzavými, až osvětlovaly pokoj. Na sobě měl černý sametový oblek, červené punčochy, boty a přes rameno mu visel velikánský prázdný tlumok.

„Co jsi zač?" zeptala se a udiveně si hocha prohlížela.

„Maurice jméno mé," odpověděl jí. V očích měl podivné zlatavé tečky, jako jiskřičky.

„Vstávej."

Dál ležela bez hnutí a rozhlížela se po pokoji. Nejpodivnější bylo, že tam kromě ní a Maurice nikdo nebyl. Každé ráno, když se vzbudila, byla v pokoji maminka s Dickym a za chvíli přišla Alice, aby jí pomohla obléknout a nachystat se do školy. Ale dneska tu nebyl nikdo, až na toho zrzka. Stál u její postele a prohlížel si ji podivnýma zlatě kropenatýma očima.

„Vstávej," vyzval ji znovu.

„Nejsem oblečená," bránila se.

„Ale jsi," řekl ten kluk. „Vstávej."

A tak odhodila peřinu a vyskočila z postele, a opravdu – byla oblečená. Měla boty i punčochy a nové světle fialové šaty se stužkou, která se jí hodila k očím. Zrzek přešel k oknu a stál tam s obličejem přitisknutým na sklo.

„Ještě prší?“ zeptala se. „Večer pršelo.“

„Pojď se podívat,“ odpověděl kluk, a tak došla k němu a uviděla za oknem černé stromy, jak jim v dešti kape z holých větví.

„Kéž by mi na narozeniny nepršelo,“ řekla zklamaně. „Snad dneska přestane, co myslíš?“ Zrzek na ni letmo pohlédl, pak odvrátil zrak a otevřel okno. „Ne, neotvírej ho!“ vykřikla, ale pak zmlkla, protože jakmile se okno vysunulo, namísto deště a černých zimních stromů uviděla lehký našedlý mlžný opar vonící po vistáriích a daleko pod sebou v mlze slyšela tenké vzdálené hlásky volat: „Pojď dolů, Dulcie, pojď dolů!“ Skrz horní polovinu okna viděla za sklem déšť a smutné černé stromy, ale dole, kde bylo sklo zdvižené, měla před sebou mlhu vonící vistáriemi, ze které volaly hlasy: „Pojď dolů, pojď dolů!“

„No to jsou mi věci!“ podivila se a pohlédla na zrzka, který se přehraboval ve svém obrovském tlumoku.

„To je tím, že máš narozeniny,“ vysvětlil jí.

„Ale nikdy předtím se na mé narozeniny nic takového nestalo.“

„Ale mohlo se stát,“ odpověděl kluk a vytáhl něco z tlumoku. „Od toho přece narozeniny jsou. A když v předvečer narozenin…“ pohlédl na ni těma zvláštníma zlatě tečkovanýma očima, „… vlezeš do postele levou nohou napřed, a než si lehneš, převrátíš polštář, pak se může stát cokoli,“ dodal moudře.

„Vždyť přesně to jsem večer udělala,“ namítla Dulcie. „Ale kdo mě to volá?“

„Tak se podívej,“ pobídl ji chlapec, a tak se vyklonila z okna do teplé voňavé mlhy a hle – zdola na ni koukali Alice s Dickym a George, který bydlel hned přes ulici.

„Dulcie, pojď dolů!“

„Počkejte na mě!“ křikla na ně a zrzek už zase stál u okna. V ruce držel žebříček pro panenky, tak patnácticentimetrový. Přiložil si jej k ústům a foukl na něj a žebříček se okamžitě začal prodlužovat a zvětšovat. Zrzek funěl a foukal a žebřík se natahoval čím dál víc, až dosáhl na zem a Alice ho pevně přidržela, aby k nim Dulcie mohla sešplhat.

„Tak už jsi konečně vstala, ty ospalče?“ zeptal se George a Dicky prozpěvoval: „Ospalče, ospalče!“ Byl ještě malý a vždycky opakoval po ostatních.

Zrzek sešplhal po žebříku, sehnul se a zmáčkl na něm malý lesklý knoflík. Fšúúú, vypustil se ze žebříku vzduch a už z něj byl zase žebříček pro panenky, tak patnácticentimetrový. Chlapec ho strčil zpátky do tlumoku. „Maurice jméno mé,“ prohlásil stručně a přejížděl zlatě kropenatým pohledem z Alice na Dickyho a pak na George. „Tak pojďte.“

Mlha je obklopovala kolem dokola i nad hlavami jako velikánský stan a profukoval jí mírný vánek vonící po vistáriích. Přešli přes trávník na ulici a zrzek se znovu zastavil. „Tak jak budeme cestovat?“ zeptal se. „Pěšky, automobilem, nebo na ponících?“

„Na ponících! Na ponících!“ povykovali Dulcie s Georgem a Dicky se připojil: „Na poníci! Na poníci! Já ci jet na poníci!“ Jenže Alice nechtěla.

„Né, pane,“ prohlásila, „já s Dickym na žádným koni nepojedem a ty, Dulcie, se vod koní taky radšejc drž dál!“

„Jééé, Aliceee!“

„Né, pane,“ zopakovala Alice, „a vy víte, že vaše mami by vám nedovolila jezdit na ňákejch koních.“

„Jak to víš?“ odporovala Dulcie. „Neříkala, že nesmím.“

„Jak by mohla, dyš nevěděla, co máte za lubem? Myslim, že ať se chystáme kamkoliv, dostanem se tam pěkně po svejch.“

„Jééé, Aliceee!“ mračila se Dulcie a Dicky provolával: „Já ci na poníci! Já ci na poníci!“

„Alice s Dickym můžou jet na vozíku," navrhl zrzek. „Vozíku se přece nebojíte, že ne?"

„Nó, nejspíš ne," protáhla Alice pochybovačně. „A Dulcie ať v ňom rači jede taky."

„Ne, já chci jet na poníku. Alice, prosím!"

„Jsou to hodní poníci," připojil se zrzek, „podívejte." Sáhl do tlumoku a vylovil Shetlandského poníka o nic většího než veverka, s červenou uzdou se stříbrnými rolničkami a červeným sedlem. Dulcie vypískla radostí a Dicky se pokoušel zrzkovi vyšplhat po noze.

„Ten je muj! Ten je muj!" vykřikoval George. „Já si ho zabírám, já si ho zabírám první!"

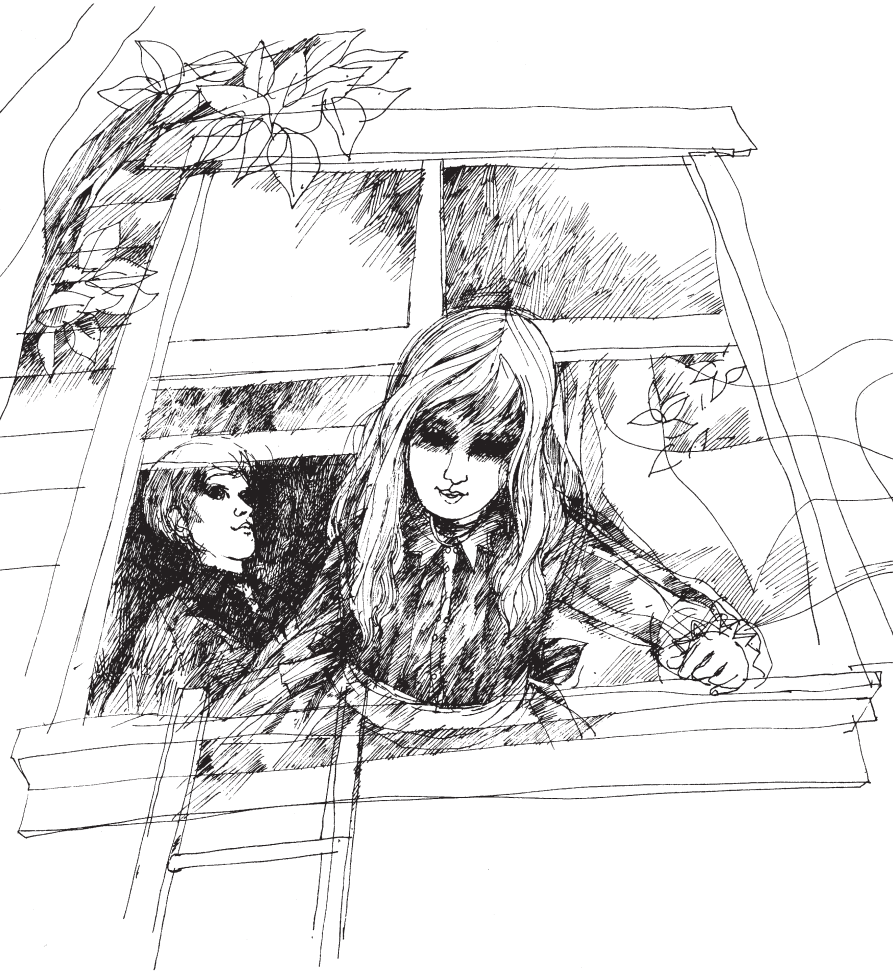

„Muj! Muj! Muj zabiram," halekal Dicky.

„No tak, počkejte," řekl zrzek a držel poníka, který mu hrabal a podupával v dlani, nad hlavou. „Ustupte."

A tak ustoupili a chlapec si klekl, postavil poníka na zem, přiložil ústa k hrušce sedla a začal foukat. A jak foukal, poník se čím dál víc zvětšoval, podupával a potřásal cinkající uzdou a chlapec se na kolenou vzpřímil, ale dál přitom funěl a foukal, a pak se zvedl na nohy a poník byl větší a větší. Nakonec kluk zvedl hlavu.

„Tak," řekl, „už je dost velký?"

„Pro koho je?" vyhrkla Alice.

„Muj! Muj!" křičeli George s Dickym společně.

„Ne, tenhle je Dulciin," opravil je zrzek.

„Tak trochu zduchu vypusťete," žádala ihned Alice. „Takle je na Dulcii moc velkej."

„Ne, ne!" odporovala Dulcie. „Podívej, Alice! Podívej, jak je hodný!" Utrhla trs trávy a koník ji oždiboval a poha-

zoval hlavou, až mu stříbrné rolničky cinkaly jako splašené. Potom ho chytila za uzdu a kluk vytáhl z tlumoku další dva poníky a Dicky pokřikoval: „Muj zabiram! Muj zabiram!"

„Jak to, že se ti do toho tlumoku vejde tolik věcí, když přitom vypadá, že je prázdný?" vyptávala se Dulcie.

„Protože jsem Maurice," odpověděl zrzek. „A kromě toho, o narozeninách se nejspíš stane leccos," dodal vážně.

„Aha," podivila se Dulcie. Pak chlapec nafoukl ty dva poníky a předal uzdy Georgeovi, aby je podržel. Nato vytáhl z tlumoku čtvrtého poníka zapřaženého do košatiny ověšené rolničkami a Dicky byl úplně bez sebe. I tohoto poníka chlapec nafoukl. Alice nervózně přihlížela.

„Pro nás s Dickym ho nenafoukávejte moc velkýho," napomínala.

Zrzek funěl a foukal.

„Neni už dost velkej?" navrhovala nejistě Alice.

„Alice nechce, aby byl věčí než králík," poznamenal George. „Jesli nebude věčí, tak neutáhne ten vozík."

Zrzek funěl a foukal a zanedlouho měl poník i s vozíkem tu správnou velikost. „Budete potřebovat bič," řekl a znovu sáhl do tlumoku.

„Né, pane," vyhrkla Alice, „my žádnej bič nepotřebujem. Rovnou ho strčte zpátky."

Ale Dicky už bič zahlédl, a když ho chlapec schoval do tlumoku, rozkřičel se. A tak dal hoch bič Dickymu, ten nasedl s Alicí do vozíku, do jedné ruky chytil uzdu a bič třímal v druhé.

„Žídim poníci!" vykřikoval Dicky.

„Poníka," opravila ho Dulcie, „ne poníci."

„Žídim poníka," řekl Dicky. Pak Dulcie s Georgem a zrzkem nasedli na své poníky a vyrazili po silnici.

Dojeli na konec ulice, minuli poslední dům a najednou byli z mlhy venku. Za sebou viděli mlžný opar jako veliký šedivý stan, ale jinak kam se podívali, stromy se zelenaly jako v létě a tráva taky a všude kolem kvetlo plno drob-

ných žlutých a modrých kvítků. Na stromech zpívali ptáci a přelétali z jednoho na druhý, slunce svítilo a tři poníci uháněli po cestě čím dál rychleji, až nechali Alici s Dickym v košatině daleko za sebou. Zastavili, aby na ně počkali, a vozík je brzy dohnal. Alice si držela klobouk a tvářila se poněkud znepokojeně. A tak jí slíbili, že už nepojedou tak rychle, a vyrazili dál a po chvíli dojeli k šedému domku. Nade dveřmi mu rostly popínavé růže a na zápraží seděl stařík s dlouhými šedými vousy a něco vyřezával.

„Dobré ráno," pozdravil ho zrzek zdvořile.

„Dobré ráno," odvětil zdvořile stařík.

„Hledáme strom přání," vysvětloval zrzek.

„Jó, ten je daleko," odpověděl stařík. Vážně zavrtěl hlavou. „Těžko byste ho našli."

„Cestou se někoho zeptáme," řekl chlapec.

„V těchhle končinách ho nikdy nikdo neviděl," ujišťoval ho stařík.

„Tak jak víte, že je tak daleko?" chtěl vědět zrzek.

„Jó, já u něj byl mockrát. Ve vašem věku jsem k němu chodívával skoro každý den. Ale teď už jsem tam nebyl několik let."

„Tak pojeďte s námi a ukažte nám cestu," vyzval ho zrzek. Alice si něco mumlala pod fousy a Dulcie se jí zeptala: „Cos říkala, Alice?"

„Povidám, že sebou nechcem žádnej takovej starej póvl. Vsadim se, že je to vandrák. Vsadim se, že by se to vaší mami nelíbilo, dyby o tom veděla."

„No tak, pojeďte s námi," opakoval zrzek. Stařík se obezřetně ohlédl přes rameno k domu.

„A víte co? Tak jo," odpověděl. Sklapl nůž a zastrčil si ho spolu s tím, co vyřezával, do kapsy. Vstal a nakoukl za dveře dovnitř domu. „Myslím, že bych vám rači měl ukázat cestu, protože…"

V tu chvíli ve dveřích stanula staříkova žena a hodila po něm cihličku, váleček na nudle a budík.